

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

ท่านรู้หรือไม่ว่า...ด้วยการสนับสนุนจากท่าน
สามารถมอบชีวิตให้กับเด็กคนหนึ่งได้อย่างไร

บทเพลงแห่งชีวิต
ของน้องเหมยลูกโสสะภูเก็ต
เมื่อฟ้าหลังฝน
ชีวิตในวันสุขของลูกโสสะ

บทเพลงแห่งชีวิต ของน้องเหมยลูกโสสะภูเก็ต

**“ต่อไปนี้จะเล่าถึงอาหารอร่อยคือ
ส้มตำกินบ่อยๆรสชาติแซบดีวิธีตำ
ก็ง่ายจะบอกให้ต่อไปนี่มันเป็นวิธี
พิเศษเหลือหลาย.....”**

เสียงเพลงที่คุ้นหูของแม่ผึ้ง พุ่มพวง ดวงจันทร์ ดังแว่วมาแต่ไกล ด้วยเสียงร้องที่ซึ้งซาบซึ้งโดย “น้องเหมย” หญิงสาววัยรุ่นอายุ 17 ปี ขณะที่กำลังช่วยกันกับคุณแม่เตรียมทำอาหารเย็นก็ให้กับทุกคนในบ้านได้ทานพร้อมกัน มือหนึ่งก็หั่นผักไป บางครั้งก็ใช้มือที่ถือผักนี้แหละยกขึ้นมาถือเหมือนไมโครโฟน สายสะโพกโยกย้ายไปตามจังหวะเสียงเพลง แลดูเหมือนเด็กสาวในครอบครัวอบอุ่น ผู้ไม่เคยมีเรื่องทุกข์ร้อนใดๆในชีวิต แต่จะมีใครรู้บ้างว่า ครั้งหนึ่งเธอไม่มีอะไรเหลือเลย แม้กระทั่งครอบครัว การเกิดมาของ 2 ชีวิต ได้ก่อปัญหาแก่ผู้ให้กำเนิด เพราะไม่สามารถเลี้ยงดูน้องเหมยและน้องโมกข์ได้ จึงเป็นเหตุให้ 2 พี่น้องต้องเข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต

“หนูจำทุกอย่างได้ดีค่ะ เพราะก่อนเข้ามาอยู่ที่นี้ก็โตแล้ว การที่เราไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของใคร

เลยโดยเฉพาะครอบครัว มันคือความเจ็บปวดคะ หนูไม่อยากจะพูดถึงมากนัก เพราะเราก็ผ่านจุดนั้นมาได้ พวกเราอาจจะมีความจำเป็นอะไรสักอย่างที่คุณดูแลไม่ได้ แต่ในความเจ็บปวดของหนูก็ยังมีความสุขได้อยู่ อาจจะได้ดูอีกหลายๆ คนชะด้วยซ้ำ” บทสรุปของอดีตที่ดูสิ้นและกระชับจากปากของน้องเหมยมันเหมือนเป็นเรื่องที่เธอจดจำ แต่ไม่ต้องการฝังใจ ผ่านมาแล้วก็ให้มันผ่านไป เพราะสิ่งที่สำคัญกว่านั้นคืออนาคต โอกาสทุกๆ วันข้างหน้าที่คุณกำลังจะก้าวเดินไปถึง

คุณแม่มิชนิษฐา ไซศิลป์ แม่โสสะที่กำลังดูแลดูนวยกับลูกคนเล็กของบ้านซึ่งมีอายุเพียง 3 ขวบ หลังจากที่อาบนำให้ลูกเสร็จ กำลังจะทาแป้งใส่เสื้อผ้าให้ลูกไปด้วยช่วยเล่าให้ฟังว่า “น้องเหมยเป็นลูกคนโตของบ้านค่ะครั้งแรกที่เข้ามาอยู่ก็ปรับตัวยากเหมือนกันเพราะน้องโตแล้ว และภายในบ้านมีเด็กเยอะทั้งหมด 11 คน แต่เดี๋ยวนี้ก็ได้น้องเหมยนี้แหละค่ะที่เป็นกำลังสำคัญช่วยแบ่งเบาภาระของแม่ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเลี้ยงน้อง ทำงานบ้าน น้องเหมยเป็นเด็กคิดดี ไม่เคยเอาอดีตมาเป็นปมด้อยให้ชีวิตของตัวเอง อีกทั้งยังเป็นแพบอย่างที่ดีให้กับน้องๆ ทั้งเรื่องเรียน การใช้เวลาว่างต่างๆ เห็นแบบนี้แม่ก็เบาใจได้เยอะ เราก็ได้แต่หวังว่าสิ่งที่เราพุ่มพริกเลี้ยงดูมา

คอยให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เขาจะเป็นสิ่งคอยผลักดันให้เขาไปถึงฝั่งฝันให้ได้”

นอกเหนือจากการศึกษาแล้ว สิ่งหนึ่งที่เป็นเสมือนชีวิตจิตใจของน้องเหมยนั่นก็คือเสียงเพลง ด้วยความชื่นชอบผสมผสานกับความสามารถที่อดแน่นอยู่ในตัว กลายเป็นแรงผลักดันในทางสร้างสรรค์ให้เธอได้ไปยืนอยู่บนหลากหลายเวทีการประกวดได้ไปวาดลวดลายลีลาโชว์ลูกคอให้เป็นที่ลือเลื่อง อีกทั้งได้รับการสนับสนุนจากทุกคนในหมู่บ้าน และการได้รับมอบโอกาสที่ดีจากทุกคนในสังคมนี้ ทำให้การร้องเพลงของน้องเหมยประสบความสำเร็จ “ก็มีทั้งแพ้และชนะคะ ไม่ได้ชนะทุกครั้งไป อย่างล่าสุดนี้ก็ไป The Voice แต่ไม่ผ่านเข้ารอบนะคะ เพราะหนูไม่มีเวลาเตรียมตัวมาก แต่ก็ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีค่ะ ครั้งไหนที่แพ้ก็ไม่ได้เสียใจอะไร ก็ฝึกฝนไปเรื่อยๆ เพราะหนูไม่ได้ร้องเพลงเพื่อการเอาชนะอยู่แล้ว แต่ที่ทำไปเพราะหนูมีความสุขทุกครั้งที่ได้ร้องเพลง และความประทับใจที่สุดที่ชีวิตหนูคงลืมไม่ได้เลยก็คือการได้ร้องเพลงส้มตำถวายสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อครั้งที่พระองค์ท่านเสด็จมาเป็นองค์ประธานเปิดอาคารเรียนอนุบาลที่หมู่บ้านเมื่อปี พ.ศ. 2554 นี่คือนิ่งสูงสุดในชีวิตแล้วค่ะ และจากนั้นมาหนูก็ตั้ง

น้องเหมยในชุดสีฟ้าสดใส รำถวายพระพร

น้องเหมยกับคุณแม่และน้องๆ ในบ้าน

ปณิธานไว้เลยว่าหนูจะตั้งใจเรียน หนูจะเป็นคนดี”

หลังจากที่ทุกคนในบ้านรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ยังมีเวลาก่อนที่พระอาทิตย์จะลับขอบฟ้า เด็กๆพากันมาวิ่งเล่นที่สนามหญ้าในหมู่บ้านด้วยความสนุกสนาน ซึ่งมีเด็กจากบ้านหลังอื่นๆ มาร่วมด้วย ส่วนน้องเหมยจะเคยดูแลน้องเล็กๆ ปากก็คอยระวังห้ามจ้ำละหวั่น วิ่งตามน้องบ้าง เสียงหัวเราะประสานกันดังขรมไปหมด “หนูมีความสุขในหมู่บ้านเด็กโสสะแห่งนี้ค่ะ ขอขอบพระคุณผู้ใหญ่ใจดีทุกคนที่มอบโอกาสชีวิตแก่หนู หากวันไหนที่ท่านเหนื่อยล้าหรือท้อแท้กับปัญหาชีวิต ก็ขอให้ท่านมีกำลังใจที่จะลุกขึ้นสู้ก้าวเดินต่อไปนะค่ะ หนูเชื่อว่าทุกปัญหามีทางแก้ไข อย่างชีวิตของหนูไงคะ และก็อยากฝากบทเพลงนี้ให้กับทุกคนค่ะ” ว่าแล้วน้องเหมยก็ร้องเพลงลีฟแอนด์เลิร์น ของคุณกมลลา สุโกศล

ให้ฟังด้วยดวงตาระยับเป็นประกาย และเสียงใสๆของเธอก้องกังวานดังต้องการขับขานบทเพลงนี้ไปให้ถึงทุกคน “เมื่อวันที่ชีวิต เดินเข้ามาถึงจุดเปลี่ยน จนบางครั้งคนเราไม่ทันได้ตระเตรียมหัวใจ ความสุขความทุกข์ ไม่มีใครรู้ว่าจะมาเมื่อไหร่ จะยอมรับความจริงที่เจอได้แค่ไหน เพราะชีวิตคือชีวิต เมื่อมีเข้ามาก็มีเลิกไป มีสุขสม มีผิดหวัง หัวเราะหรือหวั่นไหว เกิดขึ้นได้ทุกวัน อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิดสติเราให้ทัน อยู่กับสิ่งที่มีไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด.....”

ถ้อยคำบอกเล่าอย่างซื่อใส เรียบง่าย ไม่ต้องแต่งเติมอะไรมาก แต่บ่งชัดกับความจริงในชีวิต คือบางครั้งความสุขของคนเราก็เกิดขึ้นจากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เกิดจากความรัก ความผูกพัน ความอบอุ่นในหัวใจ ที่ได้ทำมัน อย่างบทเพลงแห่งชีวิตที่ถ่ายทอดโดยน้องเหมยนี้ มีคุณค่ามากกว่า

เสียงเพลงที่เคยได้ยิน ทว่า มันเป็นสายธารความในใจที่มอบให้เป็นกำลังใจสำหรับพี่น้องลูกๆ โสสะอีกกว่า 700 คน ให้ได้มีชีวิต มีหวัง และมุ่งมั่นก้าวเดินไปสู่อนาคตที่สดใสอีกครั้ง

หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เจริญพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ เริ่มดำเนินการเมื่อเมื่อปี พ.ศ. 2550 เป็นหมู่บ้านลำดับที่ 5 ของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ เพื่อให้การช่วยเหลือเด็กไทยที่สูญเสียบิดามารดา ขาดญาติมิตรในจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียงในภาคใต้ ปัจจุบันมีเด็กในการดูแลจำนวน 119 คน ในหมู่บ้านมีครอบครัวโสสะจำนวน 12 หลัง มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในระดับอนุบาล 1-3 ให้การศึกษา สำหรับเด็กวัยอนุบาลทั้งเด็กจากครอบครัวโสสะและจากชุมชนโดยรอบหมู่บ้าน

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับน้องเหมยและลูกโสสะทุกคน

ลูกกำพร้า... เด็กไม่มีพ่อแม่..

เสียงล้อเลียนจากกลุ่มเด็กชายหญิงยังคงแว่วอยู่ในโสตประสาททุกครั้งเมื่อย้อนนึกถึงความทรงจำในวัยเยาว์ แม่ถ้อยคำจากปากของผู้พูด อาจไม่นำมาซึ่งความหมายอันหนักอึ้งกระทบใจได้เท่าความรู้สึกของผู้ฟัง แต่เช่นเดียวกันกับเด็กอีกหลายคนที่ไม่ม่พ่อแม่ แรกๆที่ได้ยินก็รู้สึกหัวใจกระตุกไหววูบไปกับคำล้อเลียน แต่นานวันเข้ามันก็ซาชินจนเป็นแค่ลมผ่านหู แทนที่ด้วยวันเวลาและเรื่องราวในชีวิตที่มีเข้ามาให้ได้เรียนรู้ใหม่อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ผมชื่อกฤษดา นิลคุณ จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตศาลายา จังหวัดนครปฐม คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโทรคมนาคม ปัจจุบันทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา ผมเป็นลูกโสสะครับ

เพราะเหตุใดถึงได้เข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย

เหตุก็ด้วยแม่แท้ๆของผมป่วย มีปัญหาทางด้านสุขภาพเป็นอย่างมากและด้วยความยากจนขั้นแค้น จึงทำให้ไม่สามารถเลี้ยงดูผมได้ครับ คำพูดว่า “จน” ท่านอาจจะไม่เข้าใจว่า ชีวิตมันลำบากแค่ไหน ผมว่าสิ่งนี้จะรู้ซึ่งดีก็ต่อเมื่อได้สัมผัสมันจริงๆ แม่เห็นว่า ถ้ายังอยู่ด้วยกันผมจะไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่มีอนาคต ผมเข้าใจในความรักความห่วงใยที่แม่มีให้ผม สิ่งที่ทำท่าไปไม่ใช่ว่าผลักไสไล่ส่ง แต่มันคือความปรารถนาดี แม้เราทั้งสองคนเองต้องอดทนต่อระยะทางห่างไกลที่เราไม่ได้ได้อยู่ด้วยกัน แต่ความรักที่แม่มีให้ผมนั้น มันอยู่ใกล้ผมมาก ทุกครั้งเวลาที่ผมอยากสัมผัสมัน...มันอยู่ในใจผมเสมอครับ

พอเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย แล้วเป็นอย่างไรบ้าง

ผมเข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านเด็กโสสะเมื่ออายุ 7 ขวบครับ แรกๆก็ยังไม่คุ้นกับอะไรเลย ทั้งคน สถานที่ สิ่งของต่างๆ ความกลัว ความเหงา ความคิดถึงมันสับสนวุ่นวายไปหมด มีเด็กๆ ในหมู่บ้านซึ่งต่างที่มาต่างภูมิลำเนา มาอยู่ร่วมกันในหมู่บ้านเดียวกัน และจำได้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาคอยพูดคุยปลอบโยน ทำให้ผมคลายความรู้สึกต่างๆ ลงได้บ้าง สุดท้ายผู้หญิงคนนั้นเธอได้มาเป็นคุณแม่ของผมอีกคน เธอคือคุณแม่จรรุณี แม่โสสะที่ผมรักตั้งแต่แม่แท้ๆของผม คุณแม่คอยดูแล อบรมสั่งสอน เอาใจใส่พวกเราทุกคนที่อยู่ในบ้าน ทุกครั้งที่ผมมีปัญหาผมก็ได้แม่นี้แหละครับเป็นกำลังใจให้ ถึงแม้ว่าแม่จะเป็นคนไม่ค่อยพูด แต่ด้วยดวงตาและท่าทางของแม่ก็ทำให้เรารู้ว่า แม่ห่วงใยเรามาก ซึ่งมันเป็นสิ่งที่สามารถชดเชยให้

เมื่อฟ้าหลังฝน ชีวิตในวันสุขของลูกโสสะ

กับเด็กๆที่ต้องการความรัก ความอบอุ่นจากใครสักคน นอกจากนี้ สิ่งที่คุณแม่จรรุณีจะเน้นย้ำเสมอคือเรื่องการเรียน แม่มักจะบอกอยู่บ่อยๆ ว่า “ต้องตั้งใจเรียน เพราะมันคือสมบัติที่จะติดตัวเราไปจนวันตาย”

รู้สึกอย่างไรบ้างกับการเป็นลูกโสสะ

มีครั้งหนึ่งในสมัยเด็กผมจำได้ว่าตอนที่ไปโรงเรียนเพื่อนรู้ว่าผมเป็นเด็กโสสะ โดนเพื่อนล้อว่าเป็นลูกกำพร้าบ้าง ลูกไม่มีพ่อแม่บ้าง ที่แรกก็นึกไม่ไหวครับ น้อยใจกับโชคชะตาชีวิตเหมือนกัน แต่ผมก็ไม่เคยตอบโต้กลับพวกเขาเลยสักครั้ง มานั่งนึกไปนึกมาผมว่าเป็นความโชคดีมากกว่าที่ผมได้มาอยู่ที่นี้ เผลออกรอบครัวโสสะของผมอบอุ่นกว่าครอบครัวข้างนอกด้วยซ้ำไป ในขณะที่ผมมีคนที่รักและหวังดี คอยอบรมสั่งสอน มีบ้านให้นอน มีพี่น้องให้ห่วงใย อยู่ในหมู่บ้านที่ปลอดภัย และที่สำคัญผมมีความหวัง ผมเห็นอนาคตถ้าผมตั้งใจเรียน ตกเย็นมาครอบครัวกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากัน ซึ่งมันหายากมากในสังคมทุกวันนี้ หรือแม้ว่าจะแยกย้ายกันไปใช้ชีวิตของตัวเองนอกหมู่บ้านแล้วก็ตาม แต่พวกเราพี่ๆ น้องๆก็ยังกี่ยังติดต่อกัน มีเวลาก็กลับไปเยี่ยมแม่ที่หมู่บ้านเสมอ ผมภูมิใจมากที่ได้เกิดมาเป็นลูกโสสะครับ

อยากจะทำอะไรบอกอะไรถึงทุกคนหรือไม่

ผมอยากขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนทำให้ชีวิตของผมมาได้จนถึงวันนี้ ขอขอบคุณคุณแม่ที่ให้กำเนิด ขอขอบคุณแม่จรรุณี(แม่โสสะ)ที่อบรมสั่งสอนให้ผมเป็นคนดี คุณน้า คุณอา ทุกคนที่เห็นดีเห็นชอบกับการเลี้ยงดูลูกๆโสสะ รวมถึงท่านผู้บริหารที่เป็นบุคคลสำคัญ ผมระลึกถึงพระคุณของท่านเสมอ ตัวผมเองคงไม่มีสิ่งใดตอบแทนท่านมากมายนัก นอกจากลูกโสสะคนนี้จะเป็นคนดีของสังคม และจะให้โอกาสกับคนที่เขาดีด้อยกว่า

เราดั่งที่ผมเคยได้รับมา ขอให้ทุกท่านมีความสุขในชีวิตยิ่งขึ้นไปครับ

แม้ช่วงชีวิตหนึ่งของคนเรา อาจถูกถาโถมด้วยโชคชะตา เหมือนดั่งเจอพายุฝนโหมกระหน่ำจนร่างกายและจิตใจหนาวสั่นเพราะแรงลมฝนที่มิดมัว แม้ความรู้สึกบอกว่าอยากหลุดไปให้พ้นแค่ไหน แต่ก็ไปไม่ได้สักที ทว่า ทุกครั้งที่เราผ่านห้วงเวลาอันหนักหนาสาหัสนั้นมาได้แล้ว สิ่งที่ได้เห็นคือฟ้าหลังฝนที่สดใสอีกครั้ง และในบางครั้งอาจแถมพบกับสายรุ้งงามปรากฏแก่สายตา อาวุธสำคัญที่ต้องติดตัว ติดใจไว้คือความอดทน มั่นคงและตั้งมั่นของตน เดินมุ่งไปข้างหน้า อย่าได้ไหวหวั่น เพราะสิ่งต่างๆ ทั้งร้ายและดีที่ผ่านเข้ามา มันเป็นแค่เสี้ยวเวลาพิสูจน์คน ดังชีวิตของ “มด” ลูกโสสะนี่นี่เอง

**แม่สมปอง... แม่โสสะผู้มี
ความรัก และภารกิจแห่ง
การให้อยู่เต็มหัวใจ**

คุณแม่สมปอง รามศิริ แม่โสสะของหมู่บ้าน
เด็กโสสะ บางปู สมุทรปราการ

ระยะเวลา 35 ปี กับชีวิตการทำงาน หากเป็นพนักงานบริษัทเอกชน ก็คงจะเป็นผู้บริหารระดับซีอีโอ เพราะมากล้นด้วยประสบการณ์ และความสามารที่สั่งสม ทว่า กับ 35 ปีของการทำงานในหน้าที่ “แม่โสสะ” ผู้คอยดูแลเด็กๆ ที่ครั้งหนึ่งเคยสูญเสียบิดา มารดา ไร้ญาติมิตรนั้น ไม่ได้เป็นมีชื่อ มีตำแหน่งแห่งหนใหญ่โตอย่างไร ไม่ได้ร่ำรวยด้วยค่าจ้างแลกแรงงาน แต่เฝ้าด้วยความรักที่เต็มทว่ในหัวใจ

คุณแม่สมปอง รามศิริ แม่โสสะของหมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการ ผู้ที่ส่องสว่างนำทางชีวิตลูกโสสะ ทบทวนความทรงจำด้วยใบหน้าที่ประดับด้วยรอยยิ้มทั้งแววตาและท่าทางอ่อนโยนว่า “แม่เริ่มงานมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 ค่ะ รวมแล้วก็ 35 ปี ครั้งแรกก็แค่อยากได้งานทำ มีเงินใช้ก็เพียงเท่านั้น ไม่ได้คิดว่าจะอยู่จนถึงวันเกษียณ เดิมทีก็ส่งสารลูกๆ ที่เขาต้องพบเจอเรื่องราวต่างๆ มา ทั้งที่อยู่ก็เพียงน้อยนิด คงเป็นเรื่องลำบากที่จะช่วยเหลือตนเอง พอนานวันเข้าก็กลับกลายเป็นความรักและผูกพันกันไป” ปีนี้เป็นปีที่แม่จะต้องปลดเกษียณการทำงานแล้ว จาก การเป็นคุณแม่โสสะที่อุทิศชีวิตตนเองเพื่อดูแลลูกๆ “นึกแล้วแม่ก็ใจหาย เพราะเราผูกพันกับที่นี่

มา 35 ปี เลี้ยงลูกๆมา 35 คน บางคนเลี้ยงกันมาตั้งแต่ตัวยังแดงๆอยู่เลย และก็อยู่กับพวกเขาตลอด 24 ชั่วโมง ลมหายใจเข้าออกเรามีกัน และกันเสมอ เวลาเขาร้องไห้ก็คอยกอดและปลอบประโลม เวลาเจ็บป่วยก็คอยพยาบาลรักษา หรือเวลาที่เราเหนื่อยล้า ก็ได้รอยยิ้มและอ้อมกอดของพวกเขาที่แหละที่ทำให้มีกำลังใจขึ้นมาอีก แต่ก็ต้องทำใจเพราะมันคือความเป็นจริงของชีวิตการทำงาน แม่ใช้หลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ เป็นสิ่งคอยยึดเหนี่ยวจิตใจ ว่าคนเรามีพบก็ต้องมีจาก เรื่องบ้านเรื่องสิ่งของต่างๆแม่ไม่เคยห่วง จะห่วงก็แต่ลูกๆ ที่ยังอยู่ที่นี้เพราะเป็นช่วงผลัดเปลี่ยนกับการมีแม่โสสะคนใหม่เข้ามาดูแล มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก ทั้งตัวคุณแม่โสสะและลูกๆเองที่จะต้องปรับตัวเข้าหากัน ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับแม่โสสะทุกคน ถ้าเรามีความตั้งใจ ตั้งมั่นกับสิ่งที่เราทำ ถึงแม้จะต้องใช้ระยะเวลานานแค่ไหน แต่เมื่อถึงวันหนึ่งที่เราได้เห็นผลสำเร็จ เราจะมีความสุขอย่างหาที่เปรียบไม่ได้” แม้มันเป็นเรื่องยากที่จะให้ใครสักคนมาเข้าใจสิ่งที่เป็นไปในชีวิตแม่โสสะ แต่ก็ไมยากมากจนเกินไปถ้าหากใครคนนั้นได้ใช้หัวใจพิจารณา “สำหรับแม่เองก็คงต้องหยุดพักใช้ชีวิตในบั้นปลายนี้กับการปฏิบัติธรรม และยังคงเฝ้ามองดูลูกๆอยู่ในหมู่บ้าน ซึ่งจะมีบ้านแม่

เกษียณให้พักอาศัย เพื่อวันไหนลูกๆที่อยู่ข้างนอกและอยู่ในหมู่บ้านมาเยี่ยมเยียน เราก็ยังพบเจอกันได้เหมือนเดิม”

ด้วยกาลเวลาจะล่วงเลยไปถึง 35 ปี ในท้ายที่สุดแม้จะถึงเวลาที่คุณแม่สมปองได้ปลดเกษียณจากภารกิจการดูแลลูกโสสะแล้ว แต่เรายังเชื่อว่า ในคำคืนที่หนาวเหน็บ หรือในยามใดที่ลูกคนใดทุกข์ท้อ ความรักของคุณแม่สมปองจะยังคงโอบยิบไปห่มดวงใจน้อยๆของลูกทุกคนให้ได้อบอุ่นเสมอเหมือนยังเมื่อครั้งที่แม่คอยดูแล และความผูกพันที่มีต่อกันระหว่างแม่และลูกโสสะ ก็คงดักทอเป็นสายใยเชื่อมถึงกัน トラบจนถึงวันสุดท้ายแห่งลมหายใจ

“นี่อาจจะเป็นเสียงสุดท้ายที่แม่อยากบอกกับลูกๆทุกคนว่า ที่ผ่านมามาหากแม่ได้ว่ากล่าวตักเตือนลูกไปนั้น นั่นก็เพราะว่า “แม่รักลูก” อยากให้ลูกของแม่เป็นคนดี และอีกเรื่องคือความกตัญญูของแม่ไม่ต้องเรียนแก่ๆ ไม่ต้องร่ำรวย แต่เป็นคนดีรู้คุณค่า ทั้งหมดทั้งมวลนี้ใช้จะมีแค่แม่คนเดียวเท่านั้นที่คอยดูแลฟูมฟักลูกมา แต่ยังมีพี่ป้า นำอาอีกหลายคนที่จะช่วยสนับสนุนการเลี้ยงดู ซึ่งทุกๆ คนล้วนเป็นคนสำคัญของลูกๆ หากวันนี้หรือวันข้างหน้ามีโอกาสทดแทนคุณพวกเขาท่าน ก็ให้รับทำโดยทันที อย่างรวดเร็ว แค่นี้ คนดีไม่ทำให้ใครเดือดร้อน แม่ว่านั่นแหละคือสิ่งที่ทุกคนและแม่ภูมิใจ”

แม่โสสะเกษียณ คือ คุณแม่โสสะผู้อุทิศตนในการดูแลเด็กที่ขาดบิดามารดา ไร้ญาติมิตร ให้ได้รับความรัก ความอบอุ่น เปรียบเสมือนแสงส่องสว่างนำทางชีวิตของลูกโสสะตลอดระยะเวลาการทำงาน เมื่อคุณแม่โสสะมีอายุ 60 ปี จะเป็นคุณแม่เกษียณ ทางมูลนิธิฯ จะดูแลคุณแม่เกษียณโดยมีบ้านพักให้ภายในหมู่บ้าน เพื่อที่ลูกๆ ที่ออกไปแล้วจะยังสามารถกลับมาเยี่ยมเยียนคุณแม่ได้ตลอดเวลา และคุณแม่เกษียณเองก็จะเป็นคุณยายให้กับลูกโสสะรุ่นต่อไป

แม่สมปองกับลูกรุ่นแรกของบ้าน 3

ครอบครัวโสสะที่อบอุ่นของคุณแม่สมปอง

คุณค่าจากการเป็นผู้ให้

“ผมอยากให้สังคมเรานำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันเหมือนในอดีต” นี่เป็นคำกล่าวของคุณศราวุธ จันทรแสงอร่าม Managing Director บริษัท เดอะชินสตูดิโอ จำกัด อีกหนึ่งบุคคลที่ให้การสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโสสะอย่างต่อเนื่องทุกเดือนมากกว่าหนึ่งปีแล้ว

“ผเอนึกวันหนึ่งผมได้พบกับน้องๆประชาสัมพันธ์ของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ ออกมาตั้งบูธประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับมูลนิธิฯ ได้ดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ขาดบิดามารดา ไร่ญาติมิตร ในรูปแบบของการสร้างครอบครัวทดแทนถาวรขึ้นมา เด็กๆจะได้รับการดูแลอย่างอบอุ่น ได้รับการศึกษา และออกมาอยู่ร่วมกับสังคมอย่างมีความสุข พอฟังจบผมก็ตัดสินใจให้การสนับสนุนทันที เพราะผมมีเจตนาไว้นานแล้วเหมือนกันว่าอยากช่วยเหลือเด็กๆที่ด้อยโอกาสซึ่งถือว่าเป็นโอกาสอันดีที่ได้รู้จักมูลนิธิเด็กโสสะในวันนั้น

การเลี้ยงดูเด็กที่จะให้ผลสำเร็จไม่ใช่แค่ให้เสื้อผ้า อาหารเท่านั้น แต่มันมีหลายปัจจัยในการหล่อหลอมกว่าเด็กแต่ละคนจะเติบโต และด้วยเงินบริจาควันละ 17 บาทนั้น ผมว่ามันไม่เหลือปากว่าแรงที่จะช่วยได้ บางทีเงิน 17 บาทเราเอาไปซื้อสิ่งของที่ไม่จำเป็นต่อร่างกายหรือชีวิตเราโดยแทบไม่ได้คิด แต่ 17 บาทของผมนี่ สามารถสร้างชีวิตของเด็กอีกหลายร้อยคนให้สดใสแลดีขึ้นมาได้ อีกทั้งยังช่วยให้สังคมนี้น่าอยู่ขึ้น และที่สำคัญทำให้ผมรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีคุณค่ามากขึ้นด้วย

ลูกชายวัย 6 ปีและภรรยาครอบครัวที่อบอุ่นของคุณศราวุธ จันทรแสงอร่าม

สังคมเราในทุกวันนี้เป็นสังคมที่เอาตัวรอด จนบางครั้งทำให้ลืมคนที่อยู่รอบข้างที่ต้องการความช่วยเหลือ ถึงแม้พวกเขาเหล่านั้นจะไม่ได้อยู่ญาติมิตรหรือคนใกล้ชิดก็ตาม ผมอยากให้สังคมเรานำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันเหมือนในอดีต และให้โอกาสกับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเท่าที่เราจะทำได้ อย่าลืมว่าถ้าสังคมนี้มีปัญหา คนที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาก็คือตัวเราด้วย

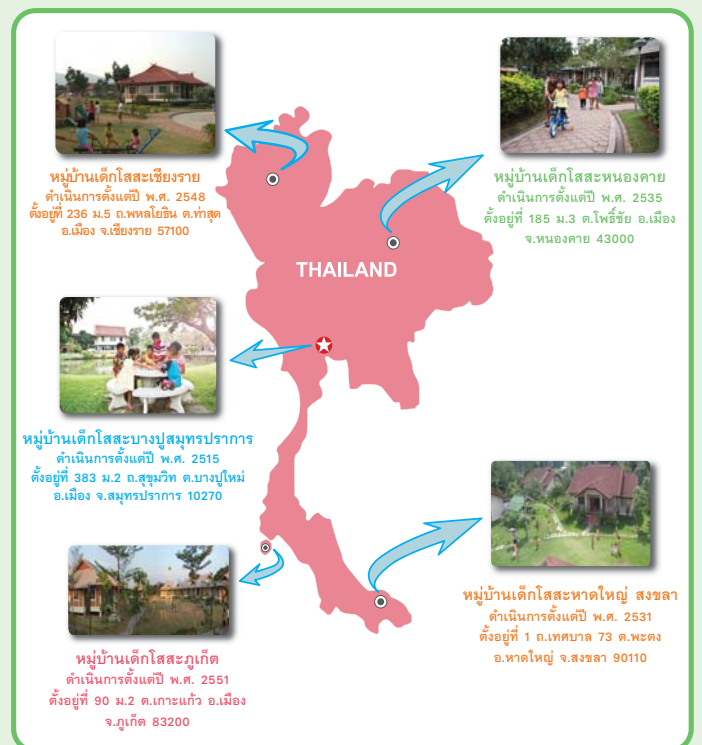
ท่านสามารถร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับการสนับสนุนเด็กๆ และความสุขจากการให้ในครอบครัวโสสะ โดยส่งเรื่องราวของท่านมาได้ที่ kamonpat.rikakorn@sos-thailand.org

ขอบคุณที่ “แบ่งปัน”

ตลอดระยะเวลา 40 ปีที่ผ่านมา มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ ได้ช่วยเหลือเด็กไทยที่สูญเสียบิดามารดา ขาดญาติมิตรให้ได้มีโอกาสที่สองในชีวิตที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวโสสะที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักความอบอุ่น จนออกไปประกอบอาชีพพึ่งพาตัวเองได้แล้วร่วม 500 คน

ปัจจุบันมีเด็กในการเลี้ยงดูของครอบครัวโสสะประมาณ 690 คน ในหมู่บ้านเด็กโสสะทั้ง 5 แห่งทั่วประเทศ

หมู่บ้าน	จำนวนบ้านของครอบครัว (หลัง)	เด็กชาย (คน)	เด็กหญิง (คน)	จำนวนเด็กทั้งหมด (คน)
หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการ	12	81	66	147
หมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ สงขลา	12	80	63	143
หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย	11	84	52	136
หมู่บ้านเด็กโสสะเชียงราย	14	79	61	140
หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต	12	71	53	124
			รวมทั้งหมด	690

จากวันนั้นถึงวันนี้ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากเด็กๆไม่ได้รับการสนับสนุนจากท่านผู้บริจาคด้วยดีเสมอมา และทางมูลนิธิฯหวังว่าเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับการสนับสนุนจากท่านผู้บริจาคต่อไปในอนาคต ทั้งนี้เพื่อเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมากที่ยังรอคอยการช่วยเหลือ และโอกาสที่จะมีครอบครัวที่อบอุ่นเต็มเปี่ยมด้วยความรักและอนาคตที่สดใสต่อไป

** ข้อมูลปรับปรุงล่าสุด 31 ธันวาคม 2555 **

สิ่งที่อยากแบ่งปัน

ถามเด็กๆว่า เขาต้องการแค่เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยหรือ คำตอบคงไม่ใช่ เพราะเราก็เคยเป็นเด็กมา เราย่อมรู้ว่าการมีครอบครัวที่อบอุ่นต่างหาก ที่จะทำให้เขาเป็นเด็กที่ดี และเติบโตอย่างมีความสุข

คุณณิศา ปรีศนันท์กุล หญิงสาวที่มากด้วยความสามารถ และเปี่ยมไปด้วยความเมตตาสงสารในเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และได้เป็นผู้ให้บริการสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโอสระผ่านทางช่องทางออนไลน์

หน้าที่การทำงานในปัจจุบัน

เจ้าหน้าที่ Customer Service ภาษาอังกฤษในบริษัทแห่งหนึ่งค่ะ

เพราะเหตุใดจึงตัดสินใจบริจาคให้กับมูลนิธิฯ ผ่านช่องทางออนไลน์

ตอนนั้นไปเดินที่ห้างสรรพสินค้าค่ะ และพบเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง เขาเข้ามาถามเราว่าอยากบริจาคให้กับมูลนิธิเด็กโอสระฯ ซึ่งดูแลเด็กที่สูญเสียบิดามารดาหรือไม่ พอได้ฟังถึงการดำเนินงานของมูลนิธิฯ แล้วก็สนใจมากค่ะ เป็นมูลนิธิฯ ที่มีคุณแม่คอยดูแลเด็ก และคุณแม่ก็มีใช้คุณแม่แท้ๆของเด็กๆ แต่พวกเขาเลี้ยงดูเด็กๆประหนึ่งว่าเป็นลูกของเธอเอง และอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมเหมือนครอบครัวจริงๆ แต่ในความคิดตอนนั้นมีขัดแย้งกันว่า มีจริงๆ หรือ จึงอยากได้รายละเอียดเพิ่มเติม แต่เนื่องจากมีเวลาไม่มาก น้องเขาเลยบอกว่า ให้ลองไป search หาใน Google แล้วเราก็เจอ จึงตัดสินใจบริจาคผ่านทางออนไลน์ ซึ่งสะดวกและรวดเร็ว อีกทั้งพอเราบริจาคไปจะ

สาระน่ารู้

รู้จักโรคสมาธิสั้น

โรคสมาธิสั้นเป็นโรคที่เกิดจากความผิดปกติของการทำงานของสมองในส่วนที่ควบคุมความสามารถในการคงสมาธิให้จดจ่ออยู่กับงานที่นำเบื่อหรือไม่ชอบ การควบคุมความหุนหันพลันแล่น ความสามารถในการยับยั้งชั่งใจ ดังนั้นอาการจึงออกมาในสามรูปแบบคือ

1. อาการซนอยู่ไม่นิ่ง
2. อาการขาดสมาธิทำให้ทำงานได้ไม่นาน งานไม่เสร็จ
3. อาการสุดท้ายขาดการยับยั้งชั่งใจซึ่งจะออกมาในลักษณะใจร้อน พุดแทรกพุดโพล่ง

สำหรับข้อสงสัยเกี่ยวกับการใช้ยารักษาโรคสมาธิสั้นนั้น จะเป็นการใช้ยาจึงเป็นยาที่ออกฤทธิ์ในส่วนที่สมองทำงานบกพร่องไป หากคนที่ไม่มีการสมาธิสั้นได้รับประทานยาก็อาจจะทำให้สมาธิดีขึ้นได้ แต่ไม่ได้ผลดีเท่าคนที่มีการสมาธิสั้น การจะพิจารณาการรักษาด้วยยาแพทย์จะพิจารณาถึงผลกระทบต่อการเรียนจากอาการสมาธิสั้น เพราะปัญหาการเรียนซึ่งจะส่งผลเป็นอย่างมากต่อภาวะจิตใต้และปัญหาพฤติกรรมในเวลาต่อมา และหากโรคสมาธิสั้นไม่ได้รับการรักษา จะทำให้ในอนาคตมีปัญหาการเรียนและพฤติกรรมรวมทั้งโอกาสใช้สารเสพติดสูงกว่าคนทั่วไป

มาสร้างพลังใจกันเถอะ

พลังใจสร้างได้ง่ายนิดเดียว ด้วยเทคนิค 4 ปรับ 3 เดิม

“ปรับอารมณ์” เมื่อเกิดปัญหาที่เป็นเรื่องใหญ่ สิ่งแรกที่เราต้องทำคือพยายามตั้งสติ อยู่ในที่เงียบๆ หรือหาคนปลอบใจ หลังจากนั้นหาทางออกในการระบายความกดดันอย่างเหมาะสม หากเมื่อใดรู้สึกท้อ ขอให้บอกกับตัวเองว่าเราต้องสู้ คิดถึงความสำเร็จของเราและของครอบครัว

ณิศา ปรีศนันท์กุล ผู้ให้บริการสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโอสระผ่านทางช่องทางออนไลน์

มีเจ้าหน้าที่จากทางมูลนิธิฯติดต่อกลับมายืนยันอีกครั้ง ซึ่งสร้างความน่าเชื่อถือเป็นอย่างดี

สิ่งที่อยากแบ่งปัน หรือเรื่องราวที่ทานอยากบอกเล่าเกี่ยวกับมูลนิธิฯ

มูลนิธิเด็กโอสระแห่งประเทศไทย เน้นการดำเนินการเลี้ยงดูเด็กๆ ด้านคุณภาพมากกว่าปริมาณ เพราะถ้าถามเด็กๆว่า เขาต้องการแค่เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยหรือ คำตอบคงไม่ใช่ **เพราะเราก็เคยเป็นเด็กมา เราย่อมรู้ว่าการมีครอบครัวที่อบอุ่นต่างหาก ที่จะทำให้เขาเป็นเด็กที่ดี และเติบโตอย่างมีความสุข**

“ปรับความคิด” ทำได้หลายวิธี เช่น เปรียบเทียบคนที่แย่กว่าเรา หรือลองมองส่วนดีที่เหลืออยู่ การปรับความคิดจะทำให้เรายอมรับว่า มีปัญหาเกิดขึ้นที่จะสู้ต่อไป เพราะการที่เรายอมรับความจริง ปัญหาทุกอย่างจะถูกแก้ไขอย่างตรงจุด

“ปรับการกระทำ” การลงมือทำในสิ่งที่คิดไว้เพื่อแก้ปัญหาอุปสรรคสามารถทำได้ด้วยการเจริญสติ และวางแผนชีวิตให้มีเส้นที่ชัดเจน ว่าทำอะไรในแต่ละวันและดำเนินต่อไป

“ปรับเป้าหมาย” ปัญหาที่หนักหนา อาจทำให้เราทำตามความต้องการไม่ได้ จึงจำเป็นต้องยืดหยุ่น ปรับเป้าหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ การตัดสินใจทำอะไรก็ควรไตร่ตรองและถามตัวเองด้วยว่า การตัดสินใจจะเกิดผลดีหรือผลเสียต่อตัวเอง และคนรอบข้างหรือไม่ อย่างไร

“เติมศรัทธา” ความเชื่อ ความศรัทธา ทำให้เรามีจิตใจที่เข้มแข็ง และมีความหวัง เชื่อว่าชีวิตมีช่วงขึ้นและลง เชื่อว่าเราต้องผ่านมันไปได้ นอกจากนี้อาจใช้ศาสนาช่วยยึดเหนี่ยว ทำให้เราใจเย็นและมีสติขึ้น

“เติมมิตร” การผูกมิตรหรือให้ความช่วยเหลือคนอื่นเท่าที่ทำได้เป็นสิ่งสำคัญ คนในครอบครัวถือเป็นมิตรที่ดี และเข้าใจเรามากที่สุด

“เติมใจกว้าง” เมื่อมีปัญหา คนเรามักใช้วิธีการแก้ไขปัญหแบบเดิมๆ ซึ่งอาจไม่ใช่ทางออกที่เหมาะสม ดังนั้นต้องลองศึกษาวิธีที่แตกต่างออกไป หรือเข้าใจความรู้สึกความคิดของคนอื่นที่แตกต่างจากเรา อาจทำให้มองปัญหาได้รอบด้านขึ้น มีจิตใจกว้างขึ้น และเห็นทางออกของปัญหาได้มากขึ้นตามไปด้วย

**** ที่มาโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ สมุทรปราการ**

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

สารจากประธานกรรมการที่ปรึกษา

คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์

เรียน ท่านผู้มีจิตเมตตา

วารสารของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฉบับนี้เป็นฉบับที่ 6 เราได้หยิบยกเรื่องราวของน้องเหมย ลูกโสสะที่ไม่เคยเอาดีตามเป็นปมด้อยให้กับตัวเอง น้องมดความสำเร็จของลูกโสสะที่เป็นความภาคภูมิใจของทุกคนที่มีส่วนร่วมในการผลักดันชีวิตให้ถึงฝั่งฝัน และอีกหลากหลายเรื่องราวที่น่าสนใจ และจากการดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาเด็กที่ขาดบิดามารดา ไร้ญาติมิตรด้วยความมุ่งมั่นมาโดยตลอด ปี พ.ศ. 2555 มูลนิธิฯ จึงได้รับรางวัลทางสังคมถึง 2 รางวัล คือ องค์กรที่มีกิจกรรมทางสังคมดีเด่นแห่งชาติ ประจำปี 2555 โดยพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาธินัดดามาตุ เสด็จเป็นองค์ประธานประทานโล่เกียรติคุณ และดาวอวอร์ด รางวัลสำหรับคนปลุกหัวใจสังคมด้วยหัวใจโพธิสัตว์ รางวัลที่ได้รับนี้ดิฉันและเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในมูลนิธิฯ ไม่อาจรับไว้ได้แต่เพียงผู้เดียว เพราะเราทราบดีว่ายังมีท่านเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่สามารถได้รับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ เราจึงขอมอบให้กับท่านด้วยเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการมุ่งมั่นทำความดีเพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

สุดท้ายนี้ดิฉันขอขอบพระคุณทุกท่านและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านจะรู้สึกอิ่มเอิบใจ มีความสุขทุกครั้งที่ได้มอบโอกาสกับลูกโสสะ และยังคงให้การสนับสนุนเด็ก ๆ ในครอบครัวโสสะอย่างต่อเนื่อง เพื่ออนาคตที่ดีของเด็กและสังคมไทยสืบไป

“ขอขอบคุณที่ทำให้หนูมีครอบครัวที่อบอุ่นอีกครั้ง”

ยังมีเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมากที่ยังรอคอยโอกาสที่สองในชีวิต เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้ง โดยการสนับสนุนจากท่าน

ที่หมู่บ้านเด็กโสสะเด็กที่ครั้งหนึ่งเคยสูญเสียพ่อแม่ ขาดญาติมิตร สามารถเติบโตขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้ง โดยเด็กได้รับการเลี้ยงดูในครอบครัวที่อบอุ่น เต็มเปี่ยมด้วยความรักจากแม่โสสะเติบโตขึ้นท่ามกลางสายสัมพันธ์ของพี่น้องในบ้าน และอยู่ร่วมกันในชุมชนหมู่บ้านเด็กที่เอื้อเฟื้อเกื้อกูลกัน อีกทั้งเด็กยังได้รับการศึกษาสูงสุดตามความสามารถ จนออกไปประกอบอาชีพและเลี้ยงดูตัวเองได้ รวมทั้งอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ปัจจุบันมีเด็กอยู่ในการดูแลของครอบครัวโสสะประมาณ 650 คน ในหมู่บ้านเด็กโสสะทั้ง 5 แห่ง ได้แก่ บางปู สมุทรปราการ, หาดใหญ่ สงขลา, หนองคาย, เชียงราย และภูเก็ต มีเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวโสสะ จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่สามารถประกอบอาชีพและเลี้ยงดูตัวเองได้รวม 500 คน

หมู่บ้านเด็กโสสะ "เฉลิมนารินทร์" หนองคาย

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

18 หมู่ 3 ซอยเทศบาล 27 (บุญศิริ)

ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270

โทรศัพท์ 02-3801177 โทรสาร 02-7555576

Website : www.sosthailand.org

Facebook: www.facebook.com/SOSThailand

ที่ปรึกษาอดีตคณบดี: คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์, พล.ต.ต.นรวัฒน์ เจริญรัชต์ภาคย์, ธนา เตรีตนชัย, อิทพร อุดมผล, ดวงกมล สุวิชากุล

ที่ปรึกษา: พหล ตรังคินีนาถ, จันทิรา สมบุญเกิด

กองบรรณาธิการ: สมัคพล ศรียานนท์, กมลภัทร ริกากรณ์, วรรณาด ปรากฏมงคล, อัครนันท์ ชัยอัมมะปกรณ์
ภาพประกอบ: คลังภาพสำนักงานหมู่บ้านเด็กโสสะ

กราฟฟิค: Hunger Brothers

ผู้รับรองความถูกต้องของข้อมูล: พหล ตรังคินีนาถ

สงวนลิขสิทธิ์ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ พ.ศ.2555